

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Lesk a bída distanční výuky

My učitelé si často stěžujeme na nevýhody distanční výuky, rodiče vědí také své, natož pak studenti. Vzhledem k tomu, že už máme s distanční výukou nějaké zkušenosti, vidíme vedle negativ i její pozitivita. Zrcadlo tohoto měsíce vám na této dvoustraně představuje pouze práce vzniklé distančně, včetně reprodukce velkoformátového linorytu na zadní straně.

Oranžový dvorec

Kurt, jenž vyličit hodlám, nachází se, co by kamenem dohodil od místa, jež zovu svým domovem. Jen si tam tak leží a přihlíží, jak u něho nejlepší přítel člověka posedává a slintá nad jeho atraktivně kulatými míčky tenisovými. I když používán stále jest, i malé dítě, jemuž pořád stéká mléko po bradě, by poznalo, že se zde Matka příroda pokouší vzít si zpět to, co jí kdysi patřilo. V čase, kdy krajinou zavládne Vesna, se na okrajích onoho sportovního prostoru malé kořínky čerstvě narozených rostlin snaží pohrdavě proniknout do vrstev pomerančově oranžové antuky. Hrdá réva vinná zatím pomalu zakrývá rezavějící plot, jež tak hrdinně chrání tento kurt před nástrahami světa venkovního, svou mohutnou oponou, aby tak zabránila hmyzím tvorečkům, kteří chtějí jen na chvíli posedět na sametově bílé síti, vstoupit. Když však počasí naladí notu poněkud mrazivější a moučkově cukrový sníh zasype scénu, je veškeré náčiní, co používáno jest hráči tohoto bílého sportu, uklizeno do malinkaté budky, která vypadá, jako by snad stará jako Země samotná byla. Zde statečně ochraňovati ho budou, svými vlastnoručně upletenými zaprášenými pavučinami, její osmínozí obyvatelé.

Jiří Honců (4. A)

Špatný lhář

Stál jsem v koupelně před zrcadlem a přemýšlel nad včerejším dnem, kdy se to stalo.

„To máme dneska ale nádherný den,“ pomyslel jsem si s jednou nohou z postele. Tento den, který se lišil od každého jiného jedině tím, že slunce bylo překvapivě jasné a jeho paprsky, odrážející se od střech, ozařovaly jinak stinné ulice. „Je poněkud jasno...“ zadumal jsem se a pak mi to došlo: „Zaspal jsem!“ Doslova jsem zhltnul snídani a rychle vyběhl ven. Jediným cílem byl...autobus! Běžel jsem rychle již hlučnými ulicemi. Město se probouzelo. Běžel jsem tak rychle, že jsem nevěnoval svou pozornost zvláště se pohybující osobě, která by mě normálně hned zaujala. Už jsem viděl zastávku a dav lidí, kteří se hrnuli do autobusů. Zvláště se pohybující postava se zhroutil k zemi. Zastavil jsem. Co se mu děje? Myšlenky se začaly práť v mé hlavě a dvě převládaly, pomoci mu, a být normální člověk, nebo ne, a stihnout autobus. Zvolit mezi morálkou nebo „povinností“ být někde včas. „Musím do práce, když mi ujede autobus, přijdu o místo a skončím na ulici. Však mu někdo pomůže, beztak je to jenom opilec,“ řekl jsem si a utíkal k autobusu: „Snad to ještě stihnu.“

„Ne, ne, ne,“ ozval se ten v zrcadle. „Den byl sice krásný a slunce opravdu svítlo, ale ta událost se odehrála trošičku jinak. Ty opravdu zaspal, protože jsi den předem nezodpovědně hrál s klukama počítačový hry pozdě do noci, na nějaké to ranní buzení jsi vůbec nemyslel a to, jestli zaspíš, ti bylo zcela ukradený!“

„T...To není pravda!“ snažil jsem se bránit, ale hlas nezmlkl. Spíše naopak! „Je a ty to moc dobře víš. Nalháváš si, že je to lež, ale jediná lež je ta, kterou sis vytvořil, abys odůvodnil svůj podlý čin. Je pravda, že to ráno jsi zaspal. Také je pravda, že jsi utíkal na zastávku, abys stihl autobus. Ale lžeš, když říkáš, že jsi běžel tak rychle, že sis nevšiml toho člověka. Ty sis moc dobře všiml, že se nekolébá jako opilý. Navíc jsi ho znal!“ Zakryl jsem si uši a chtěl neslyšet. Marně! Ten hlas jsem slyšel stále. „Když se skácel k zemi, tak ses vůbec nezastavil. Lžeš, když říkáš opak. Nestaral ses o jeho zdraví ani stav! Nešel jsi mu pomoci, ani tu lékařskou pomoc jsi mu nezavolal...“

Začal jsem křičet. Jeho slova bodala jako nůž. Před očima se mi začala promítat ta scéna. „Není v tobě nic. Jsi nejhorší forma života, sobecká, zahleděná do sebe sama a zkažená. Nemáš žádnou morálku. Sobě blízkého jsi nechal umř...“

Ozval se zvuk třštícího se skla. Zrcadlo přede mnou se řítilo k zemi. Na jeho místě byla má křečovitě zatnutá pěst. Krev se začala řinout z mých poraněných kloubů, stejně jako slzy z mých očí. „Co jsem to udělal?“

Vít Krampera (5. A)

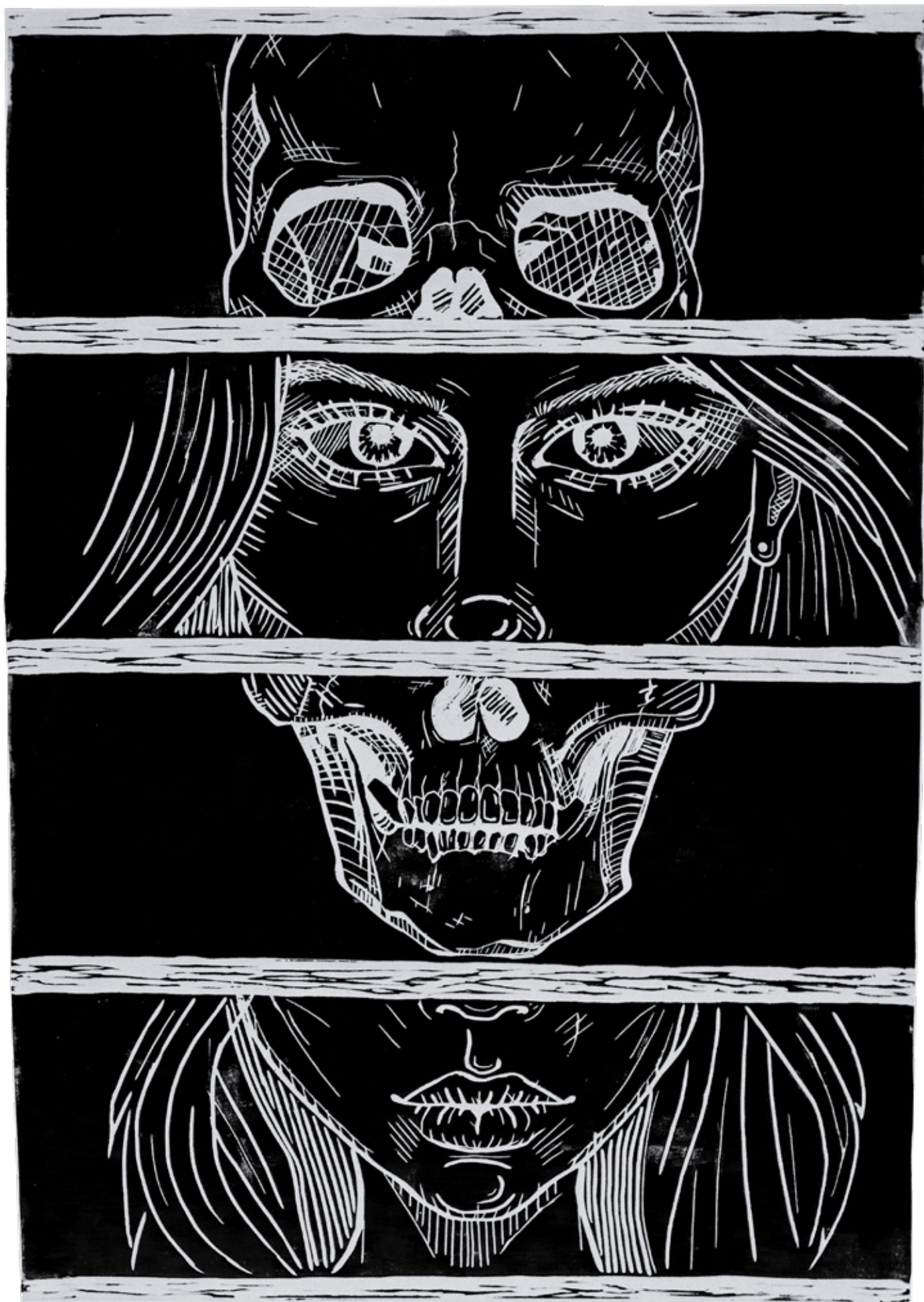
Abyste si toto dílo představili ve správném měřítku, musíme podotknout, že jsme fotografce k pořízení snímku museli postavit improvizované lešení ze štaflí.

Překvapuje nás naléhavost textů a výtvarných prací ukazujících na vnitřní potřebu činnosti. Studenti s hlubším zájmem o nějakou oblast mají najednou více prostoru k vlastnímu rozvoji. K tomu přispívá i možnost individuálních konzultací. Vznikají tak texty, výtvarná díla, filmy, které by za normálních okolností pravděpodobně nevznikly. A vyniknou tak ti studenti, kteří mají jasný cíl a tím i motivaci.

Johanka Hájková ze 4. A (autorka grafického listu ze zadní strany) během jednoho měsíce vytvořila samostatně 3 takováto díla. Jiří Honců se výtečným způsobem stylizoval do vančurovsky laděné poetiky ve svém líčení s názvem Oranžový dvorec. Vít Krampera z 5. A prostřednictvím svého obrazu v zrcadle odhalil Špatného lháře.

Příjemné čtení přeji

Jan Salvét a Jan Krejčí

Johanka Hájková (4. A)